

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 23/2023-28

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **EOS KSI Slovensko, s. r. o.**, Pajštúnska 5, Bratislava, IČO 35 724 803, zastúpenej advokátskou kanceláriou Remedium Legal, s. r. o., Pajštúnska 5, Bratislava, IČO 53 255 739, proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 12Ek/1063/2019 z 22. mája 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 23. júla 2020 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením všeobecného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľka navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť všeobecnému súdu na ďalšie konanie. Taktiež navrhuje, aby jej ústavný súd priznal náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a uznesenia všeobecného súdu, proti ktorému ústavná sťažnosť smeruje, vyplýva, že sťažovateľka bola v právnom postavení oprávneného v exekučnom konaní vedenom Okresným súdom Banská Bystrica (ďalej len „exekučný súd“), v rámci ktorého sa sťažovateľka domáhala vykonania exekúcie proti povinnému [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], a to pre vymoženie istiny vo výške 2 350,44 eur s príslušenstvom. Pre posudzovanú ústavnú sťažnosť je relevantné dodať, že sťažovateľka nebola pôvodným veriteľom pohľadávky, ktorej vymoženie prostredníctvom exekúcie si proti povinnému uplatnila. Pôvodným veriteľom bola [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], ktorá na základe zmluvy o postúpení pohľadávok z 27. novembra 2015 ako postupca postúpila na sťažovateľku ako postupníka aj pohľadávku, ktorá bola predmetom exekučného konania pred exekučným súdom.

3. Exekučný súd prostredníctvom uznesenia č. k. 12Ek/1063/2019 zo 14. februára 2020, ktoré bolo vydané vyšším súdnym úradníkom (ďalej len „uznesenie vyššieho súdneho úradníka z roku 2020“), zamietol návrh sťažovateľky na vykonanie exekúcie, a to v zmysle § 53 ods. 3 písm. b) zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“). Proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka z roku 2020 sťažovateľka podala sťažnosť v zmysle Exekučného poriadku.

4. O sťažnosti sťažovateľky proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka z roku 2020 rozhodol exekučný súd tak, že uznesením č. k. 12Ek/1063/2019 z 22. mája 2020 (ďalej len „napadnuté uznesenie“) sťažnosť sťažovateľky zamietol. Exekučný súd v tomto prípade rozhodoval prostredníctvom sudcu.

5. Keďže proti napadnutému uzneseniu nebolo v zmysle § 202 ods. 3 Exekučného poriadku v spojení s § 355 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov, resp. v zmysle § 202 ods. 4 Exekučného poriadku prípustné odvolanie ani dovolanie alebo dovolanie generálneho prokurátora, sťažovateľka tieto opravné prostriedky nevyužila. Proti napadnutému uzneseniu preto podala priamo ústavnú sťažnosť podľa čl. 127 ústavy.

II.

Argumentácia sťažovateľky

6. Proti napadnutému uzneseniu, ktorým exekučný súd zamietol sťažnosť sťažovateľky proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka z roku 2020, sťažovateľka podala ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje takto:

a) Exekučný súd návrh sťažovateľky ako oprávnenej v exekučnom konaní na vykonanie exekúcie mal odmietnuť z dôvodu prekážky rozhodnutej veci (*res iudicata*). Takéto rozhodnutie exekučného súdu však sťažovateľka považuje za vrcholne arbitrárne, rozporné s právom na spravodlivý proces a rozporné s hmotným právom.

b) Sťažovateľka tvrdí, že vyšší súdny úradník, ktorý vydal uznesenie vyššieho súdneho úradníka z roku 2020, proti ktorému sťažnosť exekučný súd napadnutým uznesením zamietol, uvádza ako dôvod zamietnutia prekážku rozhodnutej veci absolútne svojvoľne. Sťažovateľka dodáva, že takýto záver nemôže plynúť z ničoho iného než z hrubej neznalosti judikatúry, dokonca judikatúry (rozhodovacej praxe) toho istého súdu. Sťažovateľka totiž zdôrazňuje, že rozhodnutie o zamietnutí návrhu na vykonanie exekúcie nepredstavuje prekážku rozhodnutej veci. Takýto právny názor má vyplývať nielen z ustálenej judikatúry, ale mal byť aj vyslovený v rozhodnutí o sťažnosti sťažovateľky v prvom exekučnom konaní (jednotlivé exekučné konania súvisiace s ústavnou sťažnosťou sťažovateľky sú zrekapitulované v bodoch 9 až 13 tohto uznesenia). V uvedenej súvislosti sťažovateľka cituje aj vybrané rozhodnutie ústavného súdu, podľa ktorého má všeobecný súd povinnosť poznať svoju vlastnú judikatúru (III. ÚS 289/2017). Prostredníctvom citácie ďalšieho rozhodnutia ústavného súdu (III. ÚS 311/07) sťažovateľka zdôrazňuje, že súčasťou práva na spravodlivý proces je aj to, aby boli rozhodnutia súdov zdôvodnené a presvedčivé.

c) Sťažovateľka súhrne konštatuje, že dôvody, pre ktoré exekučný súd zamietol (a zamietla, pretože tak spravil opakovane) návrhy sťažovateľky na výkon exekúcie, sú absurdné. Podľa jej názoru postup exekučného súdu predstavuje tzv. učebnicový príklad porušenia práva na súdnu a inú právnu

ochranu garantovaného v čl. 46 ods. 1 ústavy i v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), a to na jej úkor. Sťažovateľka taktiež odkazuje na relevantné ustanovenia Exekučného poriadku upravujúce dôvody zamietnutia návrhu na vykonanie exekúcie a dochádza k záveru, že ani jeden z týchto dôvodov nebol v predmetnom exekučnom konaní naplnený.

d) V závere relevantnej časti svojej ústavnej sťažnosti sťažovateľka uzatvára, že reťazou nesprávnych postupov exekučného súdu, ako aj Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom, ktorý vydal exekučný titul (ďalej aj „súd, ktorý vydal exekučný titul“), na základe ktorého chcela sťažovateľka exekúciu vykonať, jej bolo reálne odňaté právo na súdnu a inú ochranu, keďže má „v rukách“ exekučný titul, ktorý nie je možné vykonať, pričom sťažovateľka tento stav nemohla zaviniť. Vo vzťahu k súdu, ktorý vydal exekučný titul, sťažovateľka dodáva, že tento nekonal s odbornou starostlivosťou, a to vo vzťahu k jeho rozhodovaniu o pripustení zmeny žalobcu v pôvodnom konaní a v súvislosti so zabezpečením vyznačenia právoplatnosti svojho rozhodnutia.

e) Argumentáciu sťažovateľky možno zhrnúť tak, že tvrdí, že exekučný súd napadnutým uznesením porušil jej právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V petite ústavnej sťažnosti však právo na spravodlivý proces garantované v čl. 6 ods. 1 dohovoru na rozdiel od základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy neuvádza.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľky je namietané porušenie jej práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru) napadnutým uznesením, ktorým exekučný súd zamietol sťažnosť sťažovateľky proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka z roku 2020.

8. Ústavný súd vo svojej konštantnej judikatúre zdôrazňuje, že nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd ale nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým v prvom rade interpretácia a aplikácia zákonov prislúcha. Naopak, úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne (svojoľné). O arbitrárnosti pri výklade a aplikácii zákona všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení zákona, že by zásadne poprel ich účel a význam (*mutatis mutandis* I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06, IV. ÚS 536/2018 či I. ÚS 114/2022).

9. Keďže sťažovateľka v rámci svojej argumentácie podrobuje kritike celú reťaz podľa nej nesprávnych rozhodnutí a postupov exekučného súdu, ako aj súdu, ktorý vydal exekučný titul,

ústavný súd považuje za vhodné i potrebné aspoň stručne zosumarizovať celý priebeh konaní, ktoré predchádzali konaniu pred exekučným súdom, ktorého výsledkom je napadnuté uznesenie.

10. Konanie, ktorého výsledkom je napadnuté uznesenie, bolo v poradí už tretím exekučným konaním, ktorého predmetom malo byť vymoženie pohľadávky voči povinnému uvedenému v bode 2 tohto uznesenia. Prvé exekučné konanie vedené pod sp. zn. 12Ek/278/2017 začalo pred exekučným súdom na návrh sťažovateľky, ktorý bol podaný 9. decembra 2017. Tento návrh sťažovateľky na vykonanie exekúcie bol zamietnutý rozhodnutím vyššieho súdneho úradníka, čo následne potvrdil zamietnutím sťažnosti sťažovateľky exekučný súd aj prostredníctvom rozhodnutia sudcu. Dôvodom zamietnutia návrhu na vykonanie exekúcie bola skutočnosť, že exekučný súd vyhodnotil sťažovateľku ako osobu, ktorá nie je oprávnená z exekučného titulu, ktorého vykonanie malo byť predmetom exekučného konania. Exekučný titul totiž znel v prospech postupcu. Sťažovateľka exekučnému súdu predložila aj zmluvu o postúpení pohľadávok uzatvorenú medzi ňou a postupcom, podľa ktorej k postúpeniu pohľadávky z postupcu na sťažovateľku ako postupníka malo prísť ešte pred vydaním exekučného titulu, ktorým je platobný rozkaz vydaný Okresným súdom Nové Mesto nad Váhom č. k. 6C/363/2015-23 z 22. januára 2016. Vzhľadom na dátum uzatvorenia zmluvy o postúpení pohľadávok však exekučný súd zastával názor, že táto zmluva nepreukazovala prechod práva z exekučného titulu, keďže bola uzavretá a nadobudla účinnosť ešte pred tým, ako bol exekučný titul vydaný. Exekučný súd dodal, že sťažovateľka k návrhu na vykonanie exekúcie nielenže nepripojila uznesenie preukazujúce zmenu v osobe žalobcu v základnom konaní, teda v konaní, ktorého výsledkom bol exekučný titul, ale túto skutočnosť exekučnému súdu ani neoznámila.

11. Vzhľadom na rozhodnutia exekučného súdu týkajúce sa exekučného konania začatého v roku 2017 (bod 10 tohto uznesenia) podľa tvrdení sťažovateľky začalo v roku 2018 pred exekučným súdom ďalšie konanie, tentoraz návrh na vykonanie exekúcie podal pôvodný veriteľ, čiže postupca. Spisovú značku druhého exekučného konania týkajúceho sa pohľadávky voči povinnému uvedenému v bode 2 tohto uznesenia však sťažovateľka ani exekučnému súdu, ktorý vydal napadnuté uznesenie, ani ústavnému súdu v rámci prerokovanej ústavnej sťažnosti neuviedla. Výsledkom tohto v poradí druhého exekučného konania však malo byť opätovné zamietnutie návrhu na vykonanie exekúcie. Dôvodom, pre ktorý exekučný súd návrh na vykonanie exekúcie mal zamietnuť, bol nedostatok aktívnej legitímácie na strane oprávneného, t. j. postupcu. Exekučný súd totiž mal v tomto konaní zistiť, že uznesenie súdu, ktorý vydal exekučný titul, o pripustení zmeny žalobcu v základnom konaní (sťažovateľka ako postupník namiesto postupcu) vydané je a je právoplatné.

12. A napokon keďže návrh na vykonanie exekúcie, ktorý podal postupca, bol rovnako zamietnutý, sťažovateľka iniciovala ďalšie, a to v poradí už tretie, exekučné konanie, a to prostredníctvom návrhu na vykonanie exekúcie, ktorý bol doručený exekučnému súdu 20. júna 2019. Exekučný súd lustráciou zistil, že medzi tými istými účastníkmi (sťažovateľka ako oprávnená a povinný uvedený v bode 2 tohto uznesenia) sú už skôr vedené iné exekučné konania na podklade toho istého exekučného titulu, a to konkrétne exekučné konanie začaté na návrh sťažovateľky v roku 2017. Exekučný súd prostredníctvom uznesenia vyššieho súdneho úradníka z roku 2020 a napadnutého uznesenia návrh sťažovateľky na vykonanie exekúcie zamietol, a to z dôvodu, že išlo o totožný návrh vrátane totožných príloh, ako bol návrh na vykonanie exekúcie, ktorý bol exekučným súdom právoplatne zamietnutý v roku 2017 (prvé exekučné konanie popísané v bode 10 tohto uznesenia).

Porovnaním týchto dvoch konaní exekučný súd dospel k záveru, že konaniu o neskoršie podanom návrhu na vykonanie exekúcie bráni prekážka rozhodnutej veci (prekážka *res iudicata*).

13. Exekučný súd sa v napadnutom uznesení stotožnil so skutkovými aj s právnymi závermi uvedenými v uznesení vyššieho súdneho úradníka z roku 2020 a nezistil žiadny dôvod na to, aby sa od neho mal odchýliť. Exekučný súd v napadnutom uznesení zdôraznil, že o prekážke rozhodnutej veci by v intenciách daného prípadu nebolo možné hovoriť jedine v prípade, ak by sťažovateľka predložila taký návrh na vykonanie exekúcie, ku ktorému by predložila zmluvu o postúpení pohľadávky uzatvorenú až po vydaní exekučného titulu, alebo ak by podkladom na zmenu subjektu práv a povinností bolo úradné rozhodnutie (bod 23 napadnutého uznesenia). Sťažovateľka k návrhu na vykonanie exekúcie, ktorý podala 20. júna 2019, však nepredložila takú zmluvu o postúpení pohľadávky, ktorá by bola uzatvorená až po vydaní exekučného titulu, a rovnako nepredložila ani uznesenie súdu, ktorý vydal exekučný titul, ktorým by bolo rozhodnuté o pripustení zmeny žalobcu v základnom konaní. Exekučný súd na záver zdôraznil, že pokiaľ sťažovateľka raz zamietnutý návrh na vykonanie exekúcie podala opätovne v snahe docieľiť iné rozhodnutie exekučného súdu, než bolo o totožnom návrhu prijaté, súd (uznesenie vyššieho súdneho úradníka z roku 2020) postupoval správne, keď takýto návrh zamietol podľa § 53 ods. 3 písm. b) Exekučného poriadku, teda pre existenciu prekážky právoplatne rozhodnutej veci.

14. Z obsahu a systematiky ustanovení zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) vyplýva, že ústavný súd má pri predbežnom prerokovaní návrhu na začatie konania posúdiť aj to, či tento návrh (v intenciách skúmaného prípadu ústavná sťažnosť podľa čl. 127 ústavy) nie je zjavne neopodstatnený. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť ide vtedy, keď napadnutým postupom alebo napadnutým rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva, ktoré označil sťažovateľ, a to najmä pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom, ktorého porušenie sa namietalo. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať takú ústavnú sťažnosť, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (porovnaj napr. I. ÚS 66/98, I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07 či I. ÚS 114/2022).

15. Podľa názoru ústavného súdu sa exekučný súd v napadnutom uznesení náležite vysporiadal s otázkou opodstatnenosti sťažnosti sťažovateľky smerujúcej proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka z roku 2020, ktorým bol zamietnutý návrh sťažovateľky na vykonanie exekúcie. Exekučný súd opodstatnenosť sťažnosti sťažovateľky neposúdil spôsobom, ktorý by bol ústavne neudržateľný v neprospech sťažovateľky a jeho interpretácia ustanovení Exekučného poriadku, ktoré pri odôvodnení napadnutého uznesenia použil, rovnako nebola arbitrárna (svojevoľná) či taká, ktorá by sa odchýlila od ich znenia spôsobom, ktorý by zásadne poprel ich účel a význam. Ústavný súd teda konštatuje, že nezistil taký výklad zákonných predpisov rozhodných pre vec samotnú, ktorý by mohol vyvolať účinky nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 ústavy tak, ako to tvrdí sťažovateľka vo svojej ústavnej sťažnosti. Na tomto základe ústavný súd s prihliadnutím na svoju konštantnú judikatúru dospel k záveru, že medzi napadnutým uznesením exekučného súdu a sťažovateľkou namietaným porušením základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť

k záveru o jeho porušení. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť v súlade s § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

16. Ústavný súd dodáva, že celá reťaz troch exekučných konaní, ktoré vo vzťahu k nútenému výkonu exekučného titulu mali pred exekučným súdom v rokoch 2017, 2018 a 2019 postupne začať, sa na prvý pohľad môže javiť pre sťažovateľku ako príliš formalistická a akoby za každú cenu brániaca tomu, aby sa mohla domôcť núteného výkonu pohľadávky voči povinnému uvedenému v bode 2 tohto uznesenia. Treba však zdôrazniť, že formálne požiadavky, ktorých splnenie Exekučný poriadok pre nútený výkon exekučných titulov predpokladá a ktoré exekučný súd v jednotlivých exekučných konaniach overoval, nie sú samoúčelné. Naopak, smerujú k tomu, aby nútený výkon exekučného titulu, ktorý sám osebe predstavuje podstatný zásah do majetkovej sféry povinného, bol realizovaný len v prospech toho, kto oprávneným z vymáhanej pohľadávky judikovanej exekučným titulom skutočne je. Ústavný súd si v tejto súvislosti dovoľuje zdôrazniť aj to, že sťažovateľka (ako to vyplýva z predmetu jej činnosti) okrem iného obchoduje s pohľadávkami a zaoberá sa aj ich vymáhaním vo väčšom rozsahu. Za tohto stavu možno od nej oprávnené očakávať dostatočnú odbornú starostlivosť a predvídavosť pri vybavovaní takejto agendy, a preto pri náležitej opatrnosti a predvídavosti sťažovateľka mala v súlade so zásadou *vigilantibus iura scripta sunt* návrh na vykonanie exekúcie, ktorý podala v roku 2019, doplniť o všetky potrebné prílohy preukazujúce skutočnosť, že práve ona je oprávnenou z exekučného titulu (*mutatis mutandis* III. ÚS 564/2016).

17. Vo väzbe na prípadné pochybenia súdu, ktorý vydal exekučný titul, súvisiace s rozhodovaním o pripustení zmeny v osobe žalobcu v základnom konaní a následným vyznačovaním právoplatnosti rozhodnutia, ktoré sťažovateľka v ústavnej sťažnosti naznačuje, ústavný súd uvádza, že v tomto konaní posudzoval výlučne napadnuté uznesenie exekučného súdu a konanie, ktoré mu predchádzalo, nie iné súdne rozhodnutia a konania, ktoré im predchádzali. Predmetom posudzovania teda nemohlo byť ani exekučné konanie začaté v roku 2017 (bod 10 tohto uznesenia), exekučné konanie začaté v roku 2018 (bod 11 tohto uznesenia) a rovnako ani konanie pred súdom, ktorý vydal exekučný titul, týkajúce sa rozhodovania o pripustení zmeny v osobe žalobcu v základnom konaní. Z judikatúry ústavného súdu teda síce vyplýva, že základné právo na súdnu ochranu (ako aj právo na spravodlivé súdne konanie) je „výsledkové“ právo, a teda že ústavný súd overuje, či konanie posudzované bolo spravodlivé v zmysle čl. 46 ústavy ako celok (pozri napr. I. ÚS 79/03, I. ÚS 236/03 či IV. ÚS 197/2020), no v danom prípade za celok treba považovať len postup a rozhodnutia exekučného súdu vydané v nadväznosti na návrh sťažovateľky na vykonanie exekúcie podaný 20. júna 2019.

18. Ústavný súd považuje za osobitne dôležité zdôrazniť aj to, ako to napokon v napadnutom uznesení uviedol aj exekučný súd (bod 23 napadnutého uznesenia), že sťažovateľka môže podať návrh na vykonanie exekúcie vo vzťahu k rovnakému exekučnému titulu opäť, ak tak spraví v súlade s ustanoveniami Exekučného poriadku. Ak k návrhu na vykonanie exekúcie sťažovateľka pripojí prílohu, ktorou riadne preukáže skutočnosť, že je osobou oprávnenou z exekučného titulu, najmä prostredníctvom rozhodnutia súdu, ktorý vydal exekučný titul, o pripustení zmeny žalobcu v základnom konaní s riadne vyznačenou doložkou právoplatnosti, malo by jej byť umožnené exekučný titul riadne vykonať. Ochranu jej práva na súdnu ochranu, ktoré je garantované v čl. 46 ods. 1 ústavy a ktorého súčasťou je aj nútený výkon súdnych a iných rozhodnutí podľa Exekučného

poriadku (porovnaj napr. PL. ÚS 21/00, IV. ÚS 292/04 či I. ÚS 105/2020), tak sťažovateľke poskytne exekučný súd.

19. Ak sťažovateľka môže v súlade so všetkými podmienkami predpokladanými Exekučným poriadkom návrh na vykonanie exekúcie podať opäť, ústavný súd z povahy veci nemôže rozhodnúť inak, než konštatovať, že jej ústavná sťažnosť je v zmysle § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde zjavne neopodstatnená. Ochranu svojho práva, v medziach konkrétneho prípadu vymoženie pohľadávky vyplývajúcej z exekučného titulu totiž sťažovateľka môže dosiahnuť prostredníctvom rozhodnutia iného súdu, konkrétne exekučného súdu. Zásah ústavného súdu, ktorým by došlo k prijatiu návrhu na ďalšie konanie a následne k eventuálnemu vyhoveniu ústavnej sťažnosti s dôsledkom zrušenia napadnutého uznesenia exekučného súdu a vrátenia mu vecí na ďalšie konanie, sa totiž v posudzovanom prípade javí ako zbytočný a ako nerešpektujúci princíp subsidiarity, ktorým sa konanie o ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy vo všeobecnosti spravuje.

20. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 19. januára 2023

Jana Baricová
predsedníčka senátu